

og Jernbanerne paalægges dem, nemlig at udføre de med Stationen følgende Postforretninger. Nu have Postforretningerne i meget stigende Omfang og Grad udviklet sig Aar for Aar, og det medfører, at Postekspeditørerne faa en betydelig større Udgift til Medhjælp. De have alle Forpligtelser med Hensyn til alt, hvad der vedrører Postvæsenet, men naar der er Tale om Lønforbedringer ved Postetaten, blive de i Regelen udskilte af dennes Rammer. Naar deres Forretninger stige, dales deres Indtægter formedelst den stigende Udgift til Medhjælp; det er modsat, hvad der ellers er Tilfældet ved private Forretninger. Jeg skal som Eksempel paa, hvorledes de stigende Udgifter virke overfor Postekspeditørerne, anføre, at ved Brevsamlingsstederne ekspederes der ca. 6 Millioner Breve om Aaret, der koste Postvæsenet ca. 275,000 Kr., medens der fra Postekspeditionerne ekspederes ca. 10 Millioner Breve, der koste en aarlig Sum af ca. 120,000 Kr. Jeg mener det derfor berettiget at yde Postekspeditørerne et Vederlag for den forøgede Udgift, de have til Medhjælp, saaledes at deres Netto-Indtægt for deres personlige Arbejde ikke blev mindre, ligesom det ogsaa var berettiget, om disse, der udføre Arbejdet paa alle Omraader i Overensstemmelse med, hvad der kræves i Postetaten, blev pensionsberettigede i Forhold dertil. Dette vil jeg gerne henstille til den højtærede Ministers og det eventuelle Udvalgs Overvejelse.

Hvad Jernbanetaksterne angaar, betragter jeg det som rigtigt, at Jernbanerne skulle forrente sig, og at de, der benytte dem, ogsaa skulle betale, hvad der er nødvendigt til deres Drift og til Forrentning af den Kapital, der stikker deri. Men jeg finder det ikke rigtigt, at man for at faa disse Penge ind forhøjer Prisen paa Hurtigtogbilletter for de kortere Rejser, hvorved jeg forstaa Rejser indenfor Oplandet mellem to Købstæder. Det er jo ofte de mindre bemidlede, som maa rejse til Byen paa det Tidspunkt af Døgnet, hvor de bedst kunne undværes i Hjemmet, for hurtigst muligt, naar de ere færdige med deres Forretninger, at komme hjem igen til deres daglige Bedrift. Det kan derfor være vanskeligt for dem at vente paa de ordinære Tog, og de betale nu

som Regel det dobbelte af den ordinære Biletpris for Hurtigtogbilletter. Den højtærede Trafikminister spurgte, om der gaves nogen Strækning, hvor man var nødt til at rejse med Hurtigtog. Det er, som man tager det. Jeg erindrer, at jeg i min Barndom var med at køre med Hest og Vogn gennem Fyn op til Nordjylland. Da kunde det ikke siges, at vi vare nødte til at rejse med Hurtigtog, for der var ingen. Nu have vi jo Jernbaner og Hurtigtog, og man kan ikke forlange, at Folk skulle vente halve Dage for at komme med de ordinære Tog, naar der gaar Hurtigtog i Mellemtiden. Jeg skal for Eksempel nævne Odense-Assensbanen. Folk, der om Morgenen rejse ad denne til Odense, skulle vente til Kl. 4 om Eftermiddagen, inden de kunne rejse tilbage, for saa vidt de da ikke ville vente ved Tommerup Station. De skulle altsaa vente ca. 10 Timer, hvis de ikke ville benytte det Hurtigtog, der gaar om Middagen fra Odense, for at komme med Assensbanen. Hvis dette Forslag gennemføres, skal man altsaa betale mere end det dobbelte for at komme med Toget til Tommerup, end man betaler i Øjeblikket; det, finder jeg, er et haardt Krav at stille overfor de Folk, der ikke altid have Tid til at vente 10 Timer i Odense. Jeg kunde ogsaa nævne Forholdet mellem Marslev og Odense. Der er fra Morgenen Kl. 8 af 6 Timer, hvor der ingen ordinære Tog gaar til Odense, men hvor Folk om Middagen kun kunne benytte det eneste Hurtigtog, som holder ved Marslev. Naar nu Forholdet er det, at de nu maa betale dobbelt saa meget for at komme med et saadant Tog i Stedet for med et ordinært Tog, vil Forholdet efter dette Forslags Vedtagelse blive det, at det vil blive tredobbelt saa dyrt for dem at rejse til Odense med Hurtigtog, medens det dog nu kun er dobbelt saa dyrt. Jeg tror derfor ikke, det er den Vej, vi her skulle gaa.

Den højtærede Minister omtalte samtidig det Rabatsystem, som blev indført for nogle Aar tilbage. Jeg tror, det er et Fejlgreb, at det blev ordnet saaledes. Saa vidt jeg skønner, er det en Kendsgerning, at det er de mere velhavende Folk, som foretage de lange Rejser, medens det er de mindre bemidlede, som foretage de